

Het Damplein

Beste lezer,

We herinneren het ons nog levendig. Het was dinsdag 30 januari in het jaar des heren 2007. De hele klas zat ongeduldig te wachten op het verdict. Op welk pleintje mochten we de komende maanden gaan zeulen met camera's, solid staterecorders en andere hoogtechnologische apparatuur? De eerste namen waren alreeds gevallen toen ons groepje haar plein kreeg toegewezen: het Damplein.

Wenkbrauwgefrons alom. Een cocktail van verbazing, teleurstelling & agnosticiteit drong onze geesten binnen. Joost kreeg zelfs een kleine appelflauwte, waardoor hij zich ernstig bezeerde aan zijn linkerschouder. Arne had een acute migraine-aanval en de altijd koene Pol kreeg te maken met een opvliegertje. Dam wie? Dam hoe? En vooral: Dam waar? Want waar lag dat plein nu precies? Er moesten Mappy-toestanden aan te pas komen om onze crime scene te vinden. Geen ideale start, maar goed. We hadden ons voorgenomen om er het beste van te maken en niet te liggen blèten. "Optimism is a moral duty", nietwaar Karl Popper?

We beseften al snel dat ze voor ons geen typisch Antwerps plein hadden uitgekozen. Het plein ligt een heel eind buiten de stad, er zijn amper historische gebouwen en er is amper leven. Toch hebben we geprobeerd om mensen aan te sporen het Damplein eens een bezoek te gunnen. Of we daarin geslaagd zijn, moet u uiteraard voor uzelf uitmaken. De reportage is nu af en u kan het resultaat bewonderen. Uren monteren, een veelvoud aan beeldmateriaal, geluid afmischen, ... het is tijdrovender dan het lijkt. En dat voor een reportage van twee minuten. Onderschatting is een lelijke kwaal, maar wel één die je kan afleren. Dat is bij deze wel gebeurd.

Inhoudstafel

Kadering project	p.5
Eerste impressies	p.6
Invalshoek	p.8
Café Welkom & Jean Raedermaecher	p.9
Het stationsgebouw	p.10
Dank u beleefd	p.12
Bronnenlijst	p.13

Kadering project

Wij, en dat zijn Joost Haemels, Arne Omloop en Pol Van Dionant, zijn drie studenten aan de Plantijnhogeschool in Antwerpen. We studeren journalistiek. Onze opdracht bestond eruit om een radio en- tv-reportage te maken over een plein dat ons werd toegewezen. Wij kregen het Damplein. Het is niet zo bekend als de Groenplaats of de Ossenmarkt maar daarom niet minder interessant.

We wisten wel niet waar het lag en hoe het eruitzag, maar we waren toch heel gemotiveerd om het tot een goed einde te brengen.

Maar toen begonnen de moeilijkheden zich op te stapelen. Het Damplein ligt niet bij de deur en we moesten steeds het openbaar vervoer of de fiets gebruiken. En fietsen met een statief op je linkerschouder en een camera op je rechter, is geen sinecure.

Ook op het plein was er niet veel te zien: een ongebruikt basketveldje, een frituur en twee cafeetjes waar de Dammers hun karig pensioentje erdoor dronken. Doordringende research was hier op z'n plaats. En geen betere research dan menig cafebezoek in de Welkom. Daar begon alles toch in zijn plooi te vallen: de babbels met Rezy, de cafebazin, met Jean, de pleinconciërge. Zo kwamen we veel te weten en druppelsgewijs kreeg onze invalshoek vorm.

Eerste impressies

Joost

Het is bus 19 die me op een dinsdagnamiddag tot valk bij het Damplein brengt. Een steenkoude noorderwind heet me alvast welkom. Ik bots vrijwel meteen op een nagelnieuw gebouwtje. Het heeft wat weg van een treinstation, maar enkele paarse neonletters maken me al gauw wijzer: D-Club. Een homobar, verneem ik van één van mijn kompanen. Er wordt druk over en weer gegniffeld. Dat gaat hier nog plezant worden, hoor ik mezelf zeggen.

Maar het moreel neemt een duikvlucht wanneer ik het hele plein overschouw. Mijn eerste indruk is vernietigend: troosteloos. Enkele bomen moeten zorgen voor een groen karakter, maar het is februari en dan zijn bomen nu eenmaal kaal. Ach ja, de arme stakkers kunnen het ook niet helpen. Een twintigtal dikke stenen paaltjes moeten het ganse boeltje wat moderner doen lijken, maar hun willekeurige plaatsing doet het straatbeeld geen goed. Enkele van hen hebben ook al erosie mogen en moeten ondergaan. En het basketbalveld mag dan misschien bij momenten een sociale trekpleister zijn bij de sportende jeugd, nu ligt het er verlaten bij. Jezus, wat een somber zootje, zeg.

De noorderwind gaat nog harder waaien. Mijn lichaam schreeuwt om warmte. Het is niet van mijn gewoonte, moet ik u zeggen, maar voor één keer volg ik mijn dierlijk instinct. Ik zoek en vind beschutting in een kroeg (inderdaad, EEN kroeg, een mens kan niet alles onthouden). En laat dat nu net een Vlaamse, donkerbruine kroeg zijn comme il faut. In een hoek prijkt nog een echte Leuvense stoof. Enkele rasechte sinjoren op leeftijd verkondigen vanaf de toog met luide stem hun visie op het reilen en zeilen in de wereld. Dit alles in het rasechte Antwàärps zoals weinigen het nog machtig zijn. Ik geraak zowaar gecharmeerd. Aan de muur prijken wielerhelden in zwart-wit. Ik kom helaas niet verder dan Rik Van Looy en Stan Ockers. Maar dit is Vlaamse folklore, mesdames et messieurs. Een warme chocomelk heeft me inmiddels nieuwe moed gegeven en ik verlaat deze gezellige staminee.

Ik steek het plein nog eenmaal diagonaal over. Ik passeer een zandbak waar de verhouding afval-zand nagenoeg fifty-fifty is. Ik kom uit op een punt waar ik uitzicht heb op de omgeving. Daar zie ik dat de stad volop bezig is om deze buurt op te waarderen. Enkele werkzaamheden zijn volop aan de gang. Levensgrote borden vertellen mij dat het hier heel mooi gaat zijn, over x aantal jaren welteverstaan. Een groene oase in 2010 of ergens daaromtrent. Heel mooi allemaal, maar wat heb ik daar NU aan?

Dit heeft geen zin meer. Ik ga met mijn voltallig gezelschap in beraad over het verdere verloop van de trip. Vertrekken en wel nu, is de uitkomst van het overleg. Een nagenoeg lege bus leidt mij en mijn twee kompanen weg van het Damplein.

En wat is nu de conclusie van dit alles? Daarvoor roep ik de hulp in van Doe Maar: "Is dit alles? Is dit alles ... wat er is?". Goede song, ik ga hem wel eens downloaden.

Arne

Op een regenachtige dinsdagnamiddag het damplein bezoeken: het is eens wat anders dan lessen volgen. Toen we met de bus het damplein opreden zag ik vooral het gerenoveerde gebouw dat er stond. Ik neem aan dat dit gebouw vroeger het station was, het is nu in elk geval omgetoverd tot "D-Club", een hippe keet waar menig lesbienne in het weekend een daanske komt placeren. Voer voor onze reportage!

Verder stelde het damplein niet al te veel voor. Twee cafés ("Welkom" en "Den Dammer"), een frituur en het hoofdkwartier van Meubelen Belgica. Het plein zelf bestaat uit een zandbak, waarvan er zich meer zand naast dan in zandbak bevindt, en een basketveldje met van die stalen basketbalborden. Van een hippe uitgaans- of shoppingbuurt is hier in de verste verte geen sprake. Verder zijn er allerlei cilindertjes geplaatst (genre: de kubusjes op de Meir, maar dan iets meer uit de kluiten gewassen). Eén cilindertje had reeds kennis gemaakt met de bumper van één of andere onverlaat. Het stond er een beetje mistroostig scheef te wezen. Probleem is ook dat er wel wordt gewerkt aan de aanleg van gigantisch Dampark, maar dat dat park helemaal nog niet af is. Echt makkelijk om hier mooie beelden te schieten zou het niet worden.

Ik werd al gauw optimistischer toen we ons eerste cafébezoek brachten. In café Welkom zaten vier grijze knakkers in écht, authentiek Antwàärps te discussiëren over welke cinema zich vroeger waar bevond op het Astridplein, over echte Wurlitzer-jukeboxen, enfin, over zaken die alleen op café bediscussieerd worden. Deze mannen zijn in de buurt opgegroeid, ik denk dan ook dat ze ons een schat aan informatie kunnen opleveren. Ik denk ook dat we ons daar op zullen moeten focussen: het volkse van de wijk (het plein), het anekdotische.

Pol

Ik kon me bij het Damplein weinig voorstellen. Wel wist ik dat er werken geweest waren met een bijkomende inhuldiging. Oh ja, en er was nog een basketpleintje ook... Wanneer de bus halt hield op het Damplein waren mijn eerste reacties niet bijster positief. Het zag er nogal mistroostig en zielig uit. Maar deze waarschuwendende signalen hielden me niet tegen om mijn zintuigen de volle kost te geven. Ik passeerde het oude stationsgebouw. Dat is nu prachtig gerenoveerd tot een hippe club. Mijn ongelukkige reacties in het begin verdwenen druppelsgewijs op het ritme van een opkomend buitje.

Het imposante gebouw van Belgica Meubelen ziet er nogal vervaarlijk uit en het heeft veel weg van een streng bewaakte instelling door de getinte ruiten en de camerabewaking.

Ik ging een koffie drinken in één van de twee cafeetjes die het Damplein telde en legde mijn oor er te luisteren. Aan de toog zaten vier typische Antwerpenaren die het maar al te gewoon waren om het hoge woord te voeren. Hier kunnen we zeker terecht voor enkele reacties of straffe verhalen over het Damplein.

Na de koffie was het tijd voor een "bitterbal speciaal" in het frituur op de hoek. Bij de zintuigen die op volle toeren willen draaien, hoort natuurlijk ook de smaakzin! In dat nogal vreemd ingericht frituurtje hing een affiche met de plattegrond van het Damplein en het omringende gebied: Spoor Noord. Die affiche verklapte mij de plannen die de stad Antwerpen met de buurt van plan is: Spoor Noord moest een oase van groen worden met het Damplein als middelpunt. Hier is duidelijk iets aan de gang.

Iets verder dan het Damplein geeft een grote toren uit over heel de buurt. Spontaan begonnen ideeën en wilde plannen in mij op te borrelen: "We zouden naar boven kunnen gaan en met de camera een panoramashot maken van het plein en ..."

Hoe negatief ik was in het begin, zo enthousiast was ik op het einde. Ik ben opgezet dat ik deze toch wel niet gemakkelijke uitdaging kan aangaan en ik ben bereid ze met beide handen te grijpen. Ik verheug me nu al op "mijn" Plein!

Invalshoek: Het Damplein is geen toeristische trekpleister en onze opdracht luidde: maak een wervende reportage over je plein. Ziehier, de invalshoek: alle positieve kanten van ons plein benadrukken.

Het beloofde geen simpele klus te worden. De buurtbewoners kloegen over de heraanleg van het plein: geen parkeermogelijkheden, te weinig licht, ... Maar de uitdaging was des te groter.

We begonnen pas mooie beelden te krijgen als het goed weer was, dat accentueerde het gezapige tempo waarop het Damplein leek te leven. Cafe Welkom is een typisch Antwerps cafeetje dat we niet mochten negeren in onze reportage.

D-Club was een geschenk uit de hemel. De hippe holebibaar stond nogal vreemd op het mistroostige Damplein, maar is het één van de hipste clubs in de "scène".

Café Welkom & Jean Raedemaecher

In een volkse wijk is het nuttig om je licht eens op te steken in de plaatselijke drankgelegenheden. In een wijk als De Dam zijn café's nog ware ontmoetingsplaatsen en is de toog vaak de grootste bron van informatie. We maakten er dan ook een gewoonte van om telkens we op het plein waren, even binnen te springen bij Rezy, oftewel café Welkom. En bij onze bezoeken geraakten we ook geregeld aan de praat met de babbelzieke stamgasten. Vooral de lieden Piet & Edgar (op café zijn achternamen van geen tel) maakten ons, in de typisch luidruchtige stijl van een sinjoor, een pak wijzer. Zij wisten ons heel veel te vertellen over het Damplein. Zo kwamen we te weten dat het Damplein vroeger bevolkt werd door dokwerkers en arbeiders uit de slachthuizen. Uiteraard kwam het erop neer dat het vroeger allemaal beter was. Vooral de heraanleg zette bij hen kwaad bloed. Hun voornaamste klachten waren het gebrek aan parkeerplaatsen en het uitgestorven karakter. En eerlijk gezegd konden we niet veel anders dan hun klachten beamen. Infovergaring via het gesproken woord: middeleeuws, maar efficiënt.

Het was ook in dat café dat we de protagonist van ons radioproduct tegenkwamen. Jean Rademaecher woont in het appartement boven het café. Hij woont daar al elf jaar. Wat hij zoal heeft uitgevreten in de tijd daarvoor, is ons nooit ter ore gekomen. Wat maakt het eigenlijk ook uit? Hij is ook een trouwe stamgast van Welkom. Toen hij ons hoorde praten over ons journalistiek project, sprak hij ons meteen aan. Jean bleek in zijn vrije tijd een bedreven amateur-journalist. "Ik zie hier alles, hé", Voor we het wisten, had hij ons meegenomen naar zijn edele woonst. Hij toonde ons trots zijn dossier over het Damplein: een tien centimeter dikke kaft met informatie, artikels, stafkaarten, persberichten, ... Allemaal over het Damplein. Voordat wij het konden vragen, had hij de kaft al in onze handen geduwd. En dat was niet alles. Hij gaf ons ook nog een video met een dik uur beeldmateriaal van de heraanleg. Wanneer we hem vroegen om het middelpunt van onze radioreportage te zijn, aarzelde hij ook geen seconde. Het was dan ook een totale win-winsituatie. Wij waren tevreden aan de schat aan info die we hadden vergaard. En Jean was bijzonder tevreden dat hij aan iemand zijn ei kwijt kon. Het droeve, eenzame lot van oude alleenstaande had ook hem getroffen. Wij wensen hem alvast het allerbeste voor de toekomst.

Voor wie verder geïnteresseerd is:

Café Welkom
Damplein 11
2060 Antwerpen
Tel.: 03 232 68 58

Het stationsgebouw

Geschiedenis

Het treinstation Antwerpen-Dam heette tot 1905 Station Stuyvenberg. Het gebouw zelf dateert uit 1892 en is opgetrokken in laat-gotische stijl. In 2005 kreeg het een grondige renovatie.

Een bouwkundig huzarenstukje: het gebouw schuift op

Eind september 1907 besloot het stadsbestuur dat het station Antwerpen-Dam op een nieuwe plaats moest komen. Het nieuwe station moest een dikke 30 meter meer naar het zuidwesten liggen. De meest voor de hand liggende oplossing was een nieuw stationsgebouw, maar het stadsbestuur had een ingenieus idee: aangezien het geen onmetelijk grote afstand was, kon ze het oude gebouw toch gewoon in zijn geheel opschuiven? En also geschiedde. Noem het maar gerust een bouwkundig huzarenstukje, want het hele gebouw had een oppervlakte van 700 vierkante meter en woog goed 3.000 ton. Maar waarom geen nieuw gebouw zetten in plaats van het oude te verplaatsen? Wel, het stadsbestuur had berekend dat een nagelnieuw gebouw zetten een slordige 136.000 BEF zou kosten. Het oude gebouw verplaatsen zou daarentegen 'maar' 95.000 BEF kosten (nog steeds een gigantisch bedrag in die tijd). Het Antwerpse bestuur spaarde dus 41.000 BEF uit. En ook tijdens de werken etaleerde het stadsbestuur haar economisch vernuft. Je kon immers de werken komen bewonderen, maar dan wel tegen een bedrag dat varieerde tussen 10 centiemen en 1 frank. Het geld ging integraal naar de armenkas van de burgemeester.

De precieze start van het project is niet bekend, maar het was vermoedelijk rond 20 september. De leiding was in handen van de twee Amerikaanse ingenieurs Morglia en

Weiss. 175 arbeiders deden er een kleine maand over om het gebouw een nieuwe plaats te geven.

Eerst werd er rond het gebouw een gracht gegraven. Dan werden er sleuven door het gebouw gemaakt. Door die sleuven kwamen dan zware eiken balken. Met behulp van 320 vijzels werd het gebouw 1,60 meter boven de grond opgetild en dan kon het verplaatsen beginnen. Het interieur van het station bleef gewoon waar het was, in het gebouw. Ook de ramen maakten allemaal de verplaatsing mee.

Door de omvang van het gebouw vorderde het gebouw amper 2,50 meter per dag. Een klein rekensommetje leert ons dan dat het verplaatsen een kleine twee weken duurde. Het hele project (optillen, verplaatsen en neerzetten) duurde een maand.

Renovatie en huidige toestand

In 2000 raakte het gebouw in onbruik. Het stadsbestuur zocht en vond een nieuwe bestemming voor het gebouw. Maar niet voordat het een grondige renovatiebeurt, in 2005 meerbepaald. Op dit moment heeft het gebouw twee functies, gelijk verdeeld over de twee verdiepingen. Op de bovenverdieping is het zogeheten "Centrum voor Communicatie, Informatie en Participatie" van de stad Antwerpen gevestigd. Dat centrum verzorgt de communicatie tussen het stadsbestuur en de bewoners over het hele project Spoor-Noord, waar de heraanleg van het Damplein onderdeel van is.

Dank u beleefd!

Rome en Aken werden niet op één dag gebouwd, onze reportage over het Damplein vertoont dezelfde symptomen. We hebben ons ondergedompeld in ons plein, de cafeetjes, het frituur op de hoek, het basketveldje. Zo werden we stilaan "bewoners" van het Damplein en de contacten met de Dammers bleven bijgevolg niet uit. In café Welkom sloegen we aan de praat met Jean Radermaecker, hij is de zelfverklaarde pleinconciërge. Hij deed ons zijn verhaal over het plein van vroeger en nu. Hij verschaftte ons een map met alle krantenartikels over de heraanleg van het plein. Die heraanleg wekte veel frustraties op bij de bewoners en dat hebben we geweten. Het cliché "vroeger was alles beter" is bij de Dammers zeer van toepassing. Met dit schrijven willen we Jean in de bloemetjes zetten, zonder hem konden we deze reportage niet tot een goed einde brengen.

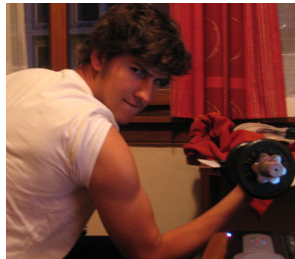
In onze reportage belichten we ook D-Club. Dit etablissement is een bar/discotheek voor holebi's. Het is een zeer bekende club binnen de "scène". Het was niet gemakkelijk om contact te leggen met de eigenaar, dus trokken we onze stoute schoenen aan en gingen we naar de club. Daar was Gabriel Lolos, de manager, zo vriendelijk om ons in zijn club een kleine rondleiding te geven. We mochten hem ook interviewen en voor zijn hulp zijn we Gabriel Lolos zeer dankbaar voor.

Maar de eerste persoon die we contacteerden was Geert Allaert. Hij werkt in het stationsgebouw waar het hoofdkwartier van project Spoor-Noord gevestigd is. Zijn taak bestaat eruit om de Dammers op de hoogte te brengen van eventuele activiteiten en verdere evoluties in het project. Hij maakte ons wegwijs in de ambitieuze plannen die de stad met het Damplein heeft. Ook "waarschuwde" hij ons voor de instelling van de Dammers. Zij hebben het namelijk niet echt begrepen op die vernieuwing. Via deze weg willen we Geert Allaert van harte bedanken voor zijn waarschuwingen: een gewaarschuwd man is er twee waard!

Joost Haemels

aka Francesco

Arne Omloop

aka Ratteschrik

Pol Van Dionant

aka Poppol

Bronnenlijst

Geschreven bronnen

1. BINNEMANS R. en VAN CAUWENBERGH G. Atlas van Antwerpen. Vierde druk. Antwerpen, Petroca-Pandora, 1991. 288 p.

Dit boek geeft een beknopte historiek van Dam en het station dat indertijd verhuisd werd. Deze bron is niet echt bruikbaar want het is té beknopt, maar het bevat wel mooie foto's van het stationsgebouw.

2. TIJS R. Antwerpen, Historisch portret van een stad. Eerste druk. Tielt, Lannoo 2001. 166 p.

Deze bron beschrijft de demografie van de Dam en de evolutie van de verstedelijking. Het kan ons een idee geven van hoe het was op de Dam 100 jaar geleden. We kunnen verschillen en parallellen naast elkaar leggen, analyseren en bespreken. Toch heeft de Dam niet echt een prominente plaats in de geschiedenisboeken van Antwerpen en daarom valt het hoofdstuk van de Dam toch nog te mager uit.

3. MEULEMANS A. De geschiedenis van Dambrugge tot Antwerpen-Dam. Eerste druk. Antwerpen, Elegast v.z.w.. 1996. 88 p.

Zoals de titel het al zegt, beschrijft dit boek de geschiedenis van Dambrugge tot Antwerpen-Dam. Het behandelt de unieke gebouwen, de kerken en wat zeer interessant is, de verhuis van het Damstation. Tussen 1895 en 1898 werd dit gebouw 42 meter verplaatst. Omdat een nieuw stationsgebouw te duur was, verhuisden ze het oude maar. Zo werd maar liefst 41000 BEF gespaard! In die tijd was dat veel geld. Dit boek kunnen we zeer goed gebruiken.

4. MOTMANS K. Dam, Den Oude Dijck Daer men Comt van Dambrugge. Antwerpen, Stad Antwerpen. 176 p.

Een boek met de geschiedenis van "Den Dam". Het bevat verhalen van bewoners van toen en nu. Ook de verhuis van het Damstation weer een belangrijke plaats. Een zeer goede bron.

Digitale bronnen

1. <http://www2.antwerpen.be/stadsvernieuwing/construct.asp?pID=180>

Deze site geeft een historiek van de werken aan Spoor-Noord en ook het Damplein. Ook projecten en wat er allemaal te beleven valt in en naast het Damplein.

2.
<http://www.d-club.be/>

De website van een holebi-club op het Damplein.

3.
<http://www.gva.be/dossiers/-a/antwerpsewijken/wijk1.asp>

Zeer leuke site met verhalen van bewoners van het Damplein van vroeger en nu over het Dam. Blijkbaar zitten de mensen met een minderwaardigheidscomplex. Vroeger was dit blijkbaar een "verderf des doods". Zo komen we ook te weten dat er op het Damplein vroeger maar liefst 40 cafés hebben gestaan, nu zijn er dat 2: Den Dammer en de Welkom. Het dossier zit ook vol leuke citaten: "Tja, wat is een Dammer? Een volkse, joviale mens, die kan roepen en brullen en discussiëren tot hij rood ziet van colère. Maar die geweld schuwt."

4.
D Club (z.d.). Geraadpleegd 28 februari, <http://www.d-club.be/>

5.
"Doe maar gewoon" (23 maart 2006). Het Nieuwsblad, p. 61. Geraadpleegd 27 februari 2007, Mediargus

Omschrijving: Deze bronnen hebben betrekking op D-Club. D-Club is een discotheek gelegen op het Damplein. De danstent is gevestigd in het oude stationsgebouw op het Damplein en is dé place-to-be voor de Antwerpse gay-scene. Het krantenartikel laat de eigenaars aan het woord en laat ze vertellen over het concept van D-Club. De eigenaars vertellen over het ontstaan en over hun ervaringen. Op de website vind je praktische informatie. Wanneer welke feestjes zijn bijvoorbeeld, openingsuren,... . Ook foto's van vorige feestjes vind je er terug. De website geeft vooral een sfeerbeeld, of probeert dat te doen. D-Club is dé trekpleister op het Damplein en zal vrijwel zeker in onze reportage voorkomen. D-Club is ook interessant vanwege zijn uitzonderlijke ligging.

6.
Stad Antwerpen (z.d.) Stadsvernieuwing. Geraadpleegd 28 februari, <http://www2.antwerpen.be/stadsvernieuwing/>

7.
Stad Antwerpen (z.d.). De Wijk Dam, Een dorp in de stad. Geraadpleegd 28 februari, <http://www.antwerpen.be/eCache/BED/277.cmVjPTQzODI.html>

8.
Projectenhuis Spoor Noord (21 maart 2006). Het Nieuwsblad, p. 60. Geraadpleegd 27 februari 2007, Mediargus

Omschrijving: Deze bronnen hebben betrekking op het ganse project Spoor Noord van het Antwerpse stadsbestuur. Antwerpen investeert zwaar in het renoveren van het noordelijk gedeelte van de stad. Op de sites van de stad Antwerpen staat een heel mooi overzicht van alle projecten die betrekking hebben op heraanleg van de stad. Je vindt er de plannen, hoe alles er later zal uitzien en ook het financiële kaartje. Het krantenartikel is een summier samenvatting van hetgeen Antwerpen wil realiseren met het project Spoor Noord.

9.
Heirman, F. (6 december 2006). Den Dam breekt door. Gazet Van Antwerpen, p. 25. Geraadpleegd 27 februari 2007, Mediargus

10.
Nieuw Damplein feestelijk geopend (18 april 2006). Het Nieuwsblad, p. 77. Geraadpleegd 27 februari 2007, Mediargus

11.
"Schoonste skateramp van de stad" (15 april 2006). Het Nieuwsblad, p. 20. Geraadpleegd 27 februari 2007, Mediargus

12.
Vernieuwde Damplein en landschapspark vormen één geheel (15 april 2006). De Standaard, p. 69. Geraadpleegd 27 februari 2007, Mediargus
Omschrijving: Deze artikels gaan over de feestelijke heropening van het Damplein. Omstreeks half april werd de heraanleg van het Damplein feestelijk gevierd. Enerzijds staat in de artikels een relaas van de feestelijkheden, anderzijds wordt er ook dieper ingegaan op de concrete verwezenlijkingen en de investeringen. Er wordt ook verteld over het kader waarin de werken pasten, namelijk de hele heropwaardering van de buurt. De heraanleg van het Damplein kadert in het grote project Spoor Noord, waarbij de hele buurt rond het Damplein een facelift krijgt.

